

Китоби Дониёл — Шасту панҷум

Ошкорсозии нубувватӣ: фаҳмиши ноумедии 18 июли соли 2020 ва паёми тадриҷан ошкоршавандаи Нидои Нисфи Шаб дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-01-29

Дар 18 июли соли 2020, нахустин ноумедӣ барои ҳаракати ислоҳотии охирзамонии Худо фаро расид. Он як аломати роҳ дар таърихи Войи сеюмро нишон дод, ки он таърихи борони охир ва ҳамчунин таърихи муҳргузории саду чихилу чаҳор ҳазор мебошад. Ин таърих тавассути ҳар як ҳаракати ислоҳотии таърихи муқаддас намояндагӣ шудааст, ва ба таври мушаххастар тавассути таърихи ҳаракати Миллерӣ намояндагӣ гардидааст, ва бо масали даҳ бокира ба тасвир кашида шудааст, ва он таърихи нубувватиро намояндагӣ мекунад, ки ҳар як набӣ онро муайян кардааст.

18 июли соли 2020 ноумедии аввали ҳаракатро ифода мекунад, ва аз ин рӯ он фаро расидани вақти таъхирро дар масали даҳ бокира ва дар Ҳабаққук нишон медиҳад. Дар таърихи миллерӣ ҳамон далелҳое, ки онҳоро ба эълони иштибоҳомезашон оварда буданд, маълум гаштанд, ки санаи ҳақиқиро муайян мекунанд. Он гоҳ вақти таъхир дар масали даҳ бокира ҳамчун ҳақиқати ҳозира шинохта шуд, ва он вақти таъхир ҳамон вақти таъхир дар Ҳабаққук боби ду буд. Масали даҳ бокира айнан, ҳарф ба ҳарф, такрор мешавад, ва ҳамин воқеият муайян месозад, ки танҳо онҳое, ки дар ноумедӣ иштирок доштанд, номзад ҳастанд, ки ё бокираи доно бошанд ё бокираи ҷоҳил.

Чисми бузурги адвентизми Лоадикия бо фаро расидани Войи сеюм дар 11 сентябри соли 2001 санҷида шуд, ва ҳангоме ки пешгӯии нокомшудаи 18 июли соли 2020 сипарӣ гардид, адвентизми Лоадикия дар ақиб монда шуд, то бемақсадона ба сӯи Рум бозпас саргардон шавад, чунон ки протестантҳо дар таърихи миллеритӣ чунин шуда буданд.

На танҳо миллериён замони таъхирро ҳамчун иҷроии масали даҳ бокира шинохтанд, балки онҳо диданд, ки дар Ҳабаққук амр ба интизор шудан барои рӯё, ҳарчанд он таъхир мекард, ҳамон нишонаи роҳнамои нубувватист. Пас Ҳабаққук тасдиқ мекунад, ки он рӯёе, ки ба таври иштибоҳӣ пешниҳод шуда буд ва ноумедии аввалро ба вучуд оварда буд, ҳамон рӯёест, ки дар анҷом «сухан хоҳад гуфт».

Зеро ин рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар интиҳо сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи таъхир намояд, онро интизор бош; зеро ки он ҳатман хоҳад омад, дер нахоҳад кард. Ҳабаққук 2:3.

Паёме, ки ноумедии аввалро ба вучуд овард, ҳамон паём буд, ки бояд чун дар ояндаи наздик иҷрошаванда шинохта мешуд, вале он ҳанӯз паёме буд, ки бар пояи далелҳои пешинаи нубувватӣ, ки дар эълони нахустини иштибоҳомез ба кор бурда шуда буданд, асос ёфта буд.

Дар таърихи Миллерӣ, қавми аҳди пешин аввал санчида шуданд; баъд аз он қавми аҳди нав санчида шуданд. Санчиш барои протестантҳо он гоҳ оғоз ёфт, ки фариштаи якуми Ваҳйи даҳ ва фариштаи якуми Ваҳйи чордахум (зеро онҳо ҳамон як фариштаанд) дар 11 августи соли 1840 нозил шуд. Санчиши онҳо бо ноумедии аввал ва бо омадани фариштаи дуюми Ваҳйи чордахум ба анҷом расид.

Дар таърихи миллерӣ имтиҳон барои миллериён бо омадани фариштаи дуюм ҳангоми ноумедии аввал оғоз ёфт ва бо омадани Нидои Нисфишаб анҷом пазируфт, ки Хоҳар Уайт онро ҳамчун анбӯхи фариштагон тасвир мекунад, ки ба фариштаи дуюм ҳамроҳ мешаванд. Зери қудрати Рӯҳулқудс, миллериёне, ки паёми Нидои Нисфишабро шинохтанд ва пазируфтанд, пас аз он аз миллериёне чудо карда шуданд, ки паёмеро, ки дар ҳама атрофшон фуру мерехт, нашинохтанд. Дар 22 октябри соли 1844, фариштаи сеюм омад ва рӯёе, ки ба таъхир афтода буд, он гоҳ ба сухан даромад.

Дар таърихи муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор, қавми аҳди пешин аввал озмуда шуданд, сипас қавми аҳди нав. Озмоиш барои адвентизми Лоодикия он гоҳ оғоз ёфт, ки овози аввали фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ ва фариштаи сеюми Ваҳйи чордах (зеро онҳо ҳамон як фариштаанд) 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Озмоиши онҳо бо ноумедии 18 июли соли 2020 ба анҷом расид.

Дар чараёни ҳаракати фариштаи сеюм, имтиҳони яксаду чилу чаҳор ҳазор бо фаро расидани нахустин ноумедӣ оғоз ёфт ва бо фаро расидани паёми Нидои Нимашаб ба анҷом хоҳад расид. Зери қудрати Рӯҳулқудс онҳое ки ҳоло паёми Нидои Нимашабро мешиносанд ва қабул мекунанд, пас аз аҳмақон ва шарироне чудо карда мешаванд, ки паёми бисёрҷанбаро, ки ҳоло аз ҳар тараф бар гирди онҳо фуруд меояд, нашинохтанд.

Дар қонуни якшанбеи наздиқоянда, «овози» дувуми фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ сухан мегӯяд, ки ҳамчунин ҳамон рӯёест, ки дар ҳоли «таъхир» сухан мегуфт. Он ҳамчунин паёми фариштаи сеюмро намояндагӣ мекунад, ки то нидои баланд «қувват мегирад».

Фарёди нисфи шаб ҳамчун фариштагони бисёре тасвир шудааст, ки бо фариштаи пешин ҳамроҳ мешаванд. Паёми Фарёди нисфи шаб чандин унсур дорад, ки ба тамоми паём сахм мегузоранд, ва фариштагон рамзҳои паёмҳо мебошанд. Дар таърихи миллеритӣ, пешқадаме, ки ҳамчун раҳбар дар ба ҳам овардани паёми Фарёди ҳақиқии нисфи шаб шинохта шудааст, Самуил С. Сноу буд. Дар он таърих ба таври хуб ҳуччатгузорӣ шудааст, ки фаҳмиши Сноу дар бораи паёми Фарёди нисфи шаб дар тӯли як давраи вақт рушд кардааст.

Ин таърих то ба ҳарф такрор мешавад, ва паёми Ни дои Нимашаби ниҳой аз охири моҳи июли соли 2023 ба таври оммавӣ рушд ёфта истодааст. Он фақат паёми Ислом нест, балки инчунин паёми мӯҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазорро дар бар мегирад. Он инчунин ошкоршавии онро дар бар мегирад, ки ду шоҳи ҳайвони заминӣ ҳар ду аз «марг ва эҳё» мегузаранд, зеро онҳо сурати ҳайвонро мувозӣ мекунанд, ки дар ҳамон таърих муаммои нубувватиро иҷро менамояд, ки «ҳаштум аз ҳафт аст». Он инчунин ваҳйхоеро дар бар мегирад, ки бо «таърихи пинҳонӣ»-и Ҳафт Раъд вобастаанд, ва муаммои нубуввати «санг»-ро иҷро менамояд, ки рад шуда буд, вале «сари гӯша» гардид, зеро «ҳафт замон»-и

Ибодат 26 ошкор мегардад, ки он риштаест, ки ҳамаи ҳақиқатҳоеро, ки ба таърихи Миллер тааллуқ доранд, бо ҳақиқатҳое, ки дар вақти охир дар соли 1989 мӯҳркушой шуданд, ба ҳам мебофад. Забурнавис онро чунин мегӯяд:

Санге ки бинокорон рад карданд, сари гӯшаи бино гардид. Ин аз чониби Худованд аст; ва дар назари мо аҷиб аст. Ин аст рӯзе ки Худованд офаридааст; дар он шодӣ хоҳем кард ва хурсанд хоҳем шуд. Забур 118:22–24.

«Санг», ки нахустин «гавҳаре» буд, ки Вилиям Миллер кашф намуд (ва гавҳарҳо санганд), ҳамон «рӯзест, ки Худованд онро офаридааст». Дар мақолаҳои пешин нишон дода шудааст, ки сохтор ва вожаҳои аҳкоми шанбе бо сохтори давраи муқаддаси ҳафтгона, чунон ки дар боби бисту панҷуми китоби Левӣ баён шудааст, яқсонанд. Орому осуда будан дар рӯзи ҳафтум намунаи орому осуда будани замин дар соли ҳафтум буд; ва ҳангоме ки ин ду аҳком ба ин тарз баррасӣ карда мешаванд, онҳо шаҳодат медиҳанд, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас як рӯз намояндаи як сол аст.

Онҳо ҳамчунин нишон медиҳанд, ки фаҳмише, ки Миллер дар бораи ғазаби Худо аз «ҳафт замон», дар Левизод 26 эълон мекард, ҳамчун «як рӯз» ифода шудааст; зеро Худованд давраи муқаддаси ҳафтсоларо муқаррар намуд, ҳамон тавре ки яқин аст, ки Ӯ осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт.

Ҳангоме ки Исо масали тоқзорро ба поён расонд, Ӯ ба фарисиён саволе дод.

Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, бо он боғдорон чӣ хоҳад кард? Ба Ӯ гуфтанд: Он бадкоронро ба шиддат ҳалок хоҳад кард, ва тоқзори худро ба боғдорони дигар хоҳад супурд, ки меваҳои онро дар мавсимҳои худ ба ӯ хоҳанд дод. Исо ба онҳо гуфт: Оё ҳаргиз дар Навиштаҳо нахондаед: «Санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санги гӯшаи асосӣ гардид; ин аз чониби Худованд аст, ва дар назари мо аҷиб аст»? Бинобар ин ба шумо мегӯям: Подшоҳии Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки меваҳои онро ба бор меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд; аммо бар ҳар кӣ он афтад, ӯро маҳв карда, чун хок хоҳад сохт. Ва чун саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шуниданд, дарёфтанд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан мегӯяд. Матто 21:40–45.

Масали тоқзор — ин масали он аст, ки қавми пешинаи баргузида канор гузошта мешавад, ва подшоҳӣ ба қавми нави баргузида дода мешавад. «Санг»-е ки, ба гуфтаи Исо, рад карда шуд, ҳамон «санг»-ест, ки вобаста ба он ки чӣ гуна пазируфта мешавад, ё наҷот медиҳад ё нобуд месозад. «Санг» дар заминае ки Исо онро ба қор бурдааст, ҳатман бояд як ҳақиқати китобӣ бошад, зеро он қудрат дорад самари одилона ба вучуд оварад, ва адолати Масеҳ танҳо дар мардон ва занон ҳосил мешавад, ҳангоме ки онҳо Қаломии ҳақиқати Ӯро қабул мекунанд.

Онҳоро ба ростии Худ тақдис намо; қаломии Ту ростист. Юҳанно 17:17.

«Санг» таълимест, ки ё пазируфта мешавад ё рад мегардад, ва Исо Қалом аст, ва дар китоби Аъмол, Петрус «санг»-ро ҳамчун Масеҳ муаррифӣ мекунад.

Пас бар шумоён ҳама ва бар тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба номи Исои Масеҳи Носирӣ, ки шумо Ёро маслӯб кардед ва Худо Ёро аз мурдагон эҳё намуд, маҳз ба воситаи Ё ин мард дар пеши шумо тандуруст истодааст. Ё ҳамон сангест, ки шумо, бинокорон, онро хор шумурда рад кардед, вале он санг сари гӯша гардид. Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест; зеро зери осмон ба одамон номи дигаре дода нашудааст, ки ба воситаи он мо бояд наҷот ёбем. Аъмол 4:10–12.

Ва он гоҳ дар Номаи якуми Петрус ӯ рамзиёти «санг»-ро боз ҳам бештар густариш медиҳад, вале онро дар ҳамон заминаи канор рафтани қавми аҳди пешин ва баргузида шудани қавми нави интиҳобшуда нигоҳ медорад, ки, чунон ки ӯ мегӯяд, «як вақтҳо қавме набудед, аммо акнун қавми Худо ҳастед; бар шумо раҳм карда нашуда буд, аммо акнун раҳм ёфтаед».

Ба назди Ё омада, ки санги зинда аст, гарчанде ки аз ҷониби одамон рад карда шудааст, вале аз ҷониби Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, мисли сангҳои зинда, бино карда мешавед, то хонаи рӯҳонӣ ва коҳиноти муқаддас бошед, то қурбониҳои рӯҳоние тақдим намоед, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. Зеро дар Навиштаҳо низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги гӯшаи асосӣ, баргузида ва гаронбаҳоро мегузорам; ва ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳаргиз шарманда нахоҳад шуд». Пас, барои шумо, ки имон доред, Ё гаронбаҳост; аммо барои нофармонон, «санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон сарсанги гӯша гардид», ва «санги пешпой ва саҳраи васваса», яъне барои онҳое ки ба калом пешпо меҳӯранд ва нофармонанд; ки барои ҳамин низ таъйин шуда буданд. 1 Петрус 2:4–8.

Петрус дар бораи қавми пешинаи баргузида мегӯяд: «Барои онҳое ки итоат намекунанд, ҳамон санге ки бинокорон рад карданд, сарсанги кунҷ гардид, ва санги пешпой ва саҳраи васваса, яъне барои онҳое ки аз калом пешпо меҳӯранд, чун нофармонанд; ки барои ҳамин низ таъйин шуда буданд».

Исо дар ҳар як тасвири муқаддаси таҳкурсии ифода шудааст.

Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре бино намояд, ғайр аз он ки гузошта шудааст, ва он Исои Масеҳ аст. 1 Қўринтиён 3:11.

Таҳкурсии бинонамудаи миллериён Санги Абадӣ буд (Санг).

«Огоҳӣ омадааст: Ба ҳеҷ чиз иҷозат дода нашавад, ки дохил гардад ва таҳкурсии имонеро, ки мо бар он аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино карда истодаем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз дар пеши ҷаҳон истодаам ва ба нуре, ки Худо ба мо додааст, вафодор мондаам. Мо ният надорем, ки пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуда буданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва дар ҷустуҷӯи нур будем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре, ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Санги Асрҳо бошад. Он аз ҳамон вақте ки дода шуд, маро роҳнамоӣ карда истодааст». Review and Herald, 14 апрели 1903.

Аввалин гавҳаре, ки Миллер кашф намуд ва он ҷузъи таҳкурсии Миллерия гардид, ки мисли Санги Абадхост, «ҳафт замон»-и Ибодат 26 буд; ва ҳамин «ҳафт замон» аввалин ҳақиқати

асосие буд, ки аз ҷониби он пешвоёни Миллерия, ки тоза таҳкурсии Миллерияро бино карда буданд, канор гузошта шуд. Ин бинокорон буданд, ки бояд санги асосиро рад менамуданд. Он «санг», ки Масеҳро рамзӣ мекунад, ҳамчунин он рӯзе мебошад, ки Худованд офарид; зеро Ӯ рӯзи ҳафтумро ҳамчун рӯзи оромӣ офарид, ва соли ҳафтумро ҳамчун соли, ки замин ором мегирифт. Дар соли 1863 санги таҳкурсии рад карда шуд, аммо он бояд «сари гӯша» ва «санги пешпо» барои нофармонон гардонида шавад.

Паёми Ислон дар войи сеюм мавзӯи ҳаракати ислоҳии як саду чилу чор ҳазор аст, ва раванди озмоиш аз он вақт оғоз ёфт, ки фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳум нозил шуд, ҳангоме ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк дар 11 сентябри соли 2001 фурӯ андохта шуданд. Адвентизм дар бораи шинохти нубувватӣ, ки 11 сентябри соли 2001 расидани «рӯзи боди шарқӣ» буд, хомӯш монд. Дар 18 июли соли 2020, онҳо ақиб монда шуданд, ҳангоме ки ду шоҳиди боби ёздаҳуми Ваҳй дар кӯчаҳои он шаҳри бузург кушта шуданд. Озмоиши Адвентизм ба поён расида буд, ва озмоиш барои онҳое, ки даъвои шинохтани паёми Ислонро доштанд, оғоз ёфта буд.

Пас аз он ки то охири моҳи июли соли 2023 дар кӯчаҳо мурда хобида буданд, устухонҳои хушки мурда баъдан ба воситаи паёми аввали Ҳизқиёл бедор карда шуданд. Паёми дуҷуми Ҳизқиёл — паёми чор бодҳои исломии Войи сеюм аст, ки кушода шудани тадриҷии паёми Нидои Нимашабро ифода мекунад, ки он рӯзҳои таъхиркарда буд ва мавзӯи тамоми давраи ин ҳаракат мебошад. Баъдан ҳақоики гуногун кушода шуданд, зеро паёми Нидои Нимашаб паёмест бисёрҷанба. Аввалин ҳақиқате, ки бо устухонҳои хушки мурда рӯ ба рӯ гардид, ҳамон аввалин ҳақиқате буд, ки Адвентизми Лоадикиягӣ рад намуда буд, ва он ҳақиқатеро ифода мекунад, ки гузариши Лоадикияро ба Филадельфия нишон медиҳад.

Ҳақиқат паёми муҳригузорист, ва бинобар ин бояд ҳам аз лиҳози зеҳнӣ ва ҳам аз лиҳози рӯҳонӣ устуворона пазируфта шавад. Кифоя нест, ки эътироф кунем даврае, ки ду шоҳид дар кӯча мурда буданд, рамзи парокандагии «ҳафт замон» аст; инчунин қабули таҷрибавии ҳақиқат низ талаб карда мешавад.

Ҷавоҳироти Миллер, ки ҳақиқатҳое мебошанд, ки дар замони охир, дар соли 1798, муҳркушода гардиданд, барои бокирагони рӯзҳои охир озмоиш мегарданд. Таҷрибаи дар ҳақиқат «рӯҳонӣ» устувор шуданро ҷавоҳири аввали Миллер ифода мекунад, ва дар ҳақиқат «ақлонӣ» устувор шуданро паёми Ислон, аз войи сеюм, ифода менамояд. Даъват ба тавба ва эътироф, ки бо «ҳафт маротиба» ифода шудааст, кореро муайян месозад, ки дар ҳамкорӣ бо Масеҳ дар Ҷои Қуддусулқудс анҷом дода мешавад, ва бо рӯзҳои «mareh» ифода мегардад.

Фаҳмиши «ақлонии» Ислон, ки ба Войи сеюм тааллуқ дорад, ба воситаи рӯзҳои «chazon» ифода меёбад, ва ҳар ду барои онҳое, ки муҳр хоҳанд шуд, заруранд. Дар соли 1863, адвентизми Лоудикия қарор дод, ки Ерихӯро аз нав бино намояд, ва қори худро оид ба барқарор сохтани Ерусалим тарк кард. Ерихӯ рамзи фаровонӣ аст, чунонки ин низ ба воситаи кӯрии Лоудикия ифода меёбад.

«Яке аз мустаҳкамтарин қалъаҳои он сарзамин — шаҳри бузургу сарватманди Ерихӯ — рост пеши онҳо, андаке дуртар аз урдугоҳи онҳо дар Чилчол, воқеъ буд. Дар канори

хамвории ҳосилхезе, ки аз маҳсулоти фаровону гуногуни тропикӣ ғанӣ буд, қасрҳо ва маъбадҳои он — макони айшу нӯш ва фиску фучур — чой гирифта буданд; ва ин шаҳри мағрур, пушти деворҳои азими истехкомии худ, ба Худои Исроил муқовимат ва саркашӣ нишон медод. Ерихӯ яке аз марказҳои асосии бутпарастӣ буд ва махсусан ба Ашторот, олиҳаи моҳ, ихтисос ёфта буд. Дар ин ҷо ҳар он чи дар дини канъониён пасттарин ва хортарин буд, чамъ омада буд. Қавми Исроил, ки дар зехнашон натиҷаҳои даҳшатбори гуноҳи худ дар Байт-Фаўр ҳанӯз тоза буд, метавонистанд ба ин шаҳри бутпарастон танҳо бо нафрат ва ваҳшат назар афкананд». «Патриархҳо ва пайғамбарон», 487.

«Санге», ки бинокорон ҳангоми аз нав бино кардани Ерихӯ дар соли 1863 рад карданд, ҳамон «хафт замон» буд, ки дар айёми охир ба ҳақиқат (гавҳар) мубаддал мегардад, ва «сари гӯша» мешавад; зеро он ҳамон ҳақиқатест, ки оғози адвентизмро дар ҳаракати миллеритҳо бо анҷоми адвентизм дар ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ба ҳам мепайвандад. Он гавҳар, ки ҳамон «хафт замон» аст, инчунин «рӯзест, ки Худованд офарид», ва он худи Масеҳ аст, зеро Ё Калима аст, ва Ё «Ҳақиқат» аст. Мавзӯи Ислом он мавзӯест, ки поксозии ҳам қавми баргузидаи пешин ва ҳам қавми баргузидаи навро ба вучуд меоварад, ва ин поксозии дуҷониба 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ки он «рӯзи боди шарқӣ» буд. Дар он рӯз посбонон мебоист айнан ҳамон сурудеро бихонанд, ки Масеҳ хонда буд, вақте ки Ё масали тоқзорро эълон намуд. Яксаду чилу чор ҳазор суруди Мӯсо («хафт замон») ва суруди Барраро месароянд.

Ва ман дидам, ки гӯё баҳре аз шиша буд, ки бо оташ омехта шудааст; ва онҳо, ки бар ҳайвон, ва бар сурати вай, ва бар нишони вай, ва бар шумораи номи вай ғалаба ёфта буданд, бар он баҳри шиша истода буданд ва барбатҳои Худоро доштанд. Ва онҳо суруди Мусо, бандаи Худо, ва суруди Барраро месароянд ва мегӯянд: Бузург ва ҳайратангезанд қорҳои Ту, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ; одилони ва ҳаққониянд роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон. Ваҳй 15:2, 3.

«Барра» — Масеҳест, ки забҳ карда шуд; ва Ё дар миёни ду ҳазору панҷсаду бист рӯз забҳ карда шуд, ва ба ин васила қурбонии ҳаёт ва хуни Худро (он ҷо ки Ё аҳдро устувор гардонд) бо «низои аҳди Ё»-и Мусо, дар Ибодатиён бисту шаш, ба ҳам мепайвандад. Суруди Мусо ва Барра — суруди chazon-и таърихи нубувватӣ ва суруди mareh-и «зуҳур»-и Ёст. Ин суруди фаҳмиши зехнӣ ва рӯҳониест, чунон ки бо ду рӯъёи боби ҳаштуми Дониёл ифода ёфтааст. Ин суруди қавми аҳд аст, ки бар он доварӣ мешавад ва аз назди он мегузаранд, дар ҳоле ки қавми нави баргузида интиҳоб карда мешавад. Раванди интиҳоб, ва аз ин рӯ суруд, 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт.

Ё касонеро, ки аз Яъқубанд, реша давон хоҳад кард; Исроил гул хоҳад кард ва навда хоҳад баровард, ва рӯйи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад сохт. Оё Ё ўро задааст, чунон ки занандагони ўро зада буд? Ё ў кушта шудааст, мувофиқи қатли онҳое ки ба дасти ў кушта шуданд? Ба андоза, ҳангоме ки он сабзида берун ояд, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худро дар рӯзи боди шарқӣ нигоҳ медорад. Пас, ба ин васила гуноҳи Яъқуб пок хоҳад шуд; ва тамоми самари ин он аст, ки гуноҳи ў бардошта шавад; ҳангоме ки ў ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳақ, ки пора-пора куфта

шудаанд, хоҳад сохт, бешаҳои бутпарастӣ ва суратҳо барпо нахоҳанд монд. Аммо шаҳри истехкомёфта вайрон хоҳад шуд, ва маскан тарк хоҳад гардид, ва мисли биёбон гузошта хоҳад шуд; дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳаҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки шоҳаҳои он хушк шаванд, онҳо шикаста хоҳанд шуд; занон меоянд ва онҳоро оташ мезананд; зеро ин қавмест бефаҳм: бинобар ин Офаридгори онҳо бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Он ки онҳоро сурат додааст, ба онҳо иноят нахоҳад намуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд аз маҷрои дарё то наҳри Миср хоҳад кӯфт, ва шумо, эй банӣ-Исроил, як ба як чамъ оварда хоҳед шуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки карнаи бузург навохта хоҳад шуд, ва онҳое ки дар замини Ашшур наздик ба ҳалокат буданд, ва рондашудагон дар замини Миср хоҳанд омад, ва Худовандро бар кӯҳи муқаддас дар Ерусалим сачда хоҳанд кард. Ишаъё 27:6–13.

Ин оятҳо, агар дуруст фаҳмида шаванд, давраи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи наздикояндаро муайян мекунад. Ояти шашум тамоми таърихро муайян месозад, бо нишон додани ибтидои он ниҳоле, ки реша медавонад, сипас мешукуфад ва ғунча мебарорад, ва дар ниҳоят заминро аз мева пур месозад. Мевае, ки заминро пур мекунад, инро дар давоми «соат» ба амал меорад, ки ҳамон бухрони қонуни якшанбе аст. Дар он вақт, ҳангоме ки Масеҳ меваи Худо ба анбори Худ чамъ меоварад, Ё ҳамчунин довариро бар Бобил меоварад. Доварие, ки дар замоне ба вуқӯъ меояд, ки замин аз мева пур мешавад, дар ояти ҳафтум тасвир шудааст, он ҷо ки ду савол дода мешаванд: «Оё Ё вайро задааст, чунон ки занандагони вайро зада буд? Ё вай кушта шудааст мувофиқи куштори онҳое ки ба дасти ӯ кушта шудаанд?»

Пас дар ояти ҳаштум пошидани борони охир бо ибораи «ба андоза» ишорат шудааст. Он чи боиси сабзидани растаниҳо мегардад, борон аст; ва ҳангоме ки оғози борони охир ишорат мешавад, он ҳамчун оғозёбанда «ба андоза, вақте ки он мерӯёнад» ишорат мегардад. Вақте ки борони охир оғоз меёбад, он «ба андоза» рехта мешавад, зеро агар ҳосил омехтае аз ҳақиқӣ ва дуруғин бошад, он беандоза рехта намешавад.

«Ҳар як чоне, ки воқеан ба имон оварда, дигаргун шудааст, бо шиддати том хоҳиш хоҳад дошт, ки дигаронро аз торикии гумроҳӣ ба нури аҷоибӣ адолати Исои Масеҳ биёрад. Рехтани бузурги Рӯҳи Худо, ки тамоми заминро бо ҷалоли Ё мунаввар месозад, то он вақт нахоҳад омад, ки мо қавме равшаншуда дошта бошем, ки аз таҷрибаи шахсӣ донанд, ки ҳамкорони Худо будан чӣ маъно дорад. Вақте ки мо худро ба хизмати Масеҳ комилан ва аз тахти дил такдис кунем, Худо ин воқеиятро бо рехтани Рӯҳи Худ ба андоза эътироф хоҳад кард; аммо ин дар ҳоле нахоҳад буд, ки қисми бузургтарини калисо ҳамкорони Худо нестанд. Худо наметавонад Рӯҳи Худо бирезад, вақте ки худхоӣ ва худписандӣ ба ин дараҷа ошкор аст; вақте ки рӯҳияе ҳукмфармост, ки агар ба сухан дароварда шавад, ҳамон ҷавоби Қобилро баён мекард, — “Оё ман посбони бародари худ ҳастам?” Агар ҳақиқати барои ин замон таъиншуда, агар аломатҳои, ки аз ҳар тараф бештар бештар зоҳир шуда, шаҳодат медиҳанд, ки анҷоми ҳамаи чизҳо наздик аст, барои бедор сохтани қувваи хуфтаи онҳое, ки худро донандагони ҳақиқат меноманд, кофӣ набошанд, он гоҳ торикӣ ба андозаи нуре, ки бар онҳо мекурахшид, ин ҷонҳоро фаро хоҳад гирифт. Барои бепарвоии онҳо ҳеҷ ҳатто зоҳири узре вучуд

надорад, ки онро дар рӯзи бузурги ҳисоботи ниҳой пеши Худо оварда тавонанд. Ҳеч далеле пешкаш карда нахоҳад шуд, ки чаро онҳо дар нури ҳақиқати муқаддаси Каломи Худо зиндагӣ накарданд, роҳ нарафтанд ва меҳнат нанамуданд ва ба ин васила ба ҷаҳоне, ки аз гуноҳ торик шудааст, ба воситаи рафтори худ, ҳамдардӣ ва ғайрати худро нишон надоданд, то ошкор гардад, ки қудрат ва воқеияти Инчил раднопазир аст».

Review and Herald, July 21, 1896.

Ҳоҳар Уайт ин порчаро ҳамчун он лаҳза муайян мекунад, ки фариштаи Ваҳй нузул менамояд, зеро ӯ мегӯяд: «он рехтани бузурги Рӯҳи Худо, ки тамоми заминро бо ҷалоли Ӯ мунаввар месозад». Дар порчаи дигаре, ки мо дар ин мақолаҳо борҳо иқтибос овардаем, ӯ муайян кардааст, ки ҳангоме ки «биноҳои бузурги Нью-Йорк» «фурӯ андохта мешаванд», «Ваҳй, боби ҳаждаҳум, оятҳои як то се, ба иҷро хоҳад расид».

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Акнун барои Маҳбуби худ суруде хоҳам сароид, суруди Маҳбуби ман дар бораи тоқзори Ӯ. Маҳбуби ман бар теппаи бисёр ҳосилхез тоқзоре дошт; ва онро гирдогирд паноҳ дод, ва санғояшро аз он берун овард, ва онро бо бехтарин тоқ шинонд, ва дар миёни он бурҷе бино кард, ва ҳамчунин дар он ҷархи шароб сохт; ва интизор буд, ки ангур оварад, аммо он ангури ваҳшӣ овард. Ва алҳол, эй сокинони Ерусалим ва эй мардони Яҳудо, илтимос, миёни ман ва тоқзори ман доварӣ кунед. Ба тоқзори ман боз чӣ метавонист карда шавад, ки ман дар он накарда бошам? Пас чаро, ҳангоме ки интизор будам ангур оварад, ангури ваҳшӣ овард? Ва акнун биёед, ман ба шумо хоҳам гуфт, ки бо тоқзори худ чӣ хоҳам кард: паноҳи онро дур хоҳам кард, ва он хӯрда хоҳад шуд; девори онро вайрон хоҳам кард, ва он поймол хоҳад гардид. Ва онро вайрона хоҳам гардонид: на бурида хоҳад шуд ва на кандакорӣ; балки хорбутта ва ҳасу хорӣ дар он мерӯяд; ва ба абрҳо низ амр хоҳам дод, ки бар он борон набаронанд. Зеро тоқзори Худованди лашкарҳо хонаи Исроил аст, ва мардони Яҳудо ниҳоли дилписанди Ӯянд; ва Ӯ мунтазири адолат буд, вале инак, ситам; мунтазири росткорӣ буд, вале инак, фарёд.

Ишаъё 5:1–7.